

1

leden
2006

Košířský farní list

Leden

VÁNOČNÍ RADOST NA ZAČÁTKU NOVÉHO ROKU

Letošní vánoční doba je krátká. Jen několika dny zasahuje do nového roku, takže její poslední den – *Svátek Křtu Páně*, slavíme už osmý den po 1. lednu – Slavnosti Panny Marie, Matky Boží.

Radostný impuls však nemusí být dlouhý, ale může být silný. V listech apoštola Pavla jsou časté výzvy k ustavičné radosti: „**Stále se radujte...**“ (1 Sol 5,16) nebo „**Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se...**“ (Fil 4,5). Kdyby po vánocích bylo po radosti, byly by to smutné vánoce. V těchto dnech však jde o vzepětí, oživení a obnovení naší křesťanské radosti, kterou už máme a žijeme.

Z čeho svou radost čerpáme? Z křesťanské víry. Ta má svůj základ ve vtělení Božího Syna. Svatý Jan Zlatoústý, církevní Otec a biskup to vystihl takto: „*Syn Boží se stal pro tebe člověkem. Vysvobodil tě od smrti a povolal do království. Jak bys tedy ty, který jsi tolik dosáhl a dosahuješ, neměl slavit svátek po celý svůj život? Ať proto nikdo není smutný pro chudobu nebo pro nemoc či pro obtíže. Vždyť všechen náš čas je svátek. Proto také praví Pavel: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.“*

Gerard David:
Křest Páně, 1508

Radost, která překonává chudobu, nemoc a jiné obtíže? S chudobou snad v našich poměrech větší problémy nemáme. Naše země patří k relativně nejbohatším ve světě. I když rozdíl jsou a zvláště rodiny s více dětmi to nemají snadné. Některé nemoci hrozí, jiné doléhají v různé míře téměř na každého. Radost z nich jistě nemáme, ale radost z víry se jimi nemá udusit. Trápí nás, ale s pomocí lékařů a Boží milosti mnohé překonáváme. Dlouhodobé nemoci neseme jako kříž ve spojení s Kristem.

A co představují různé další obtíže?

Když přišli za sv. Janem Křtitelem k Jordánu u Betánie kněží, levité a zástupci farizejů, řekl jim: „Mezi vámi stojí ten, kterého vy neznáte.“ (Jan 1,26) Viděli ho, ale nepoznali a neuznali v něm Mesiáše, Spasitele, Božího Syna. Kristus jim byl cizí. To je obtíž, která doléhá i na nás, křesťany těchto dnů. Bolestná obtíž z toho, že mnoho našich současníků v Krista nevěří.

Kazatel papežského domu, františkán P. Cantalamessa, v jedné ze svých promluv položil hlavní otázku: **Jakou roli hraje Ježíš v naší společnosti a naší kultuře?** Odpověď zní, že na jedné straně se o Ježíši hodně mluví, publikují se články, vytvářejí se muzikály a filmy, takže se vytváří z tohoto tématu jakýsi žánr a móda. Některá díla tohoto druhu vycházejí z promyšlené snahy o zaručený zisk a o získání reklamy za nejnižší cenu.

Pokud se však podíváme na přítomnost Krista v naší společnosti z prostředí víry, do které především náleží, vidíme zarážející a zneklidňující nepřítomnost, ba často přímé odmítání jeho osoby. Zatímco větší část společnosti se v mnoha tradičně křesťanských

zemích deklaruje, jako věřící, tato víra je pouze vírou v nejvyšší bytost, v Něco, a Ježíš Kristus je prakticky nepřítomný v tomto typu religiozity.

Tváří v tvář situacím, kdy se opakuje nezáměr o kázání Pavla na Areopagu, musí křesťané stále nacházet povzbuzení v Ježíšových slovech: „Budte dobré mysli. Já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33) Nepřemohl svět jen tehdejší, ale i dnešní, svět ve všech dobách, se vším, čím vzdoruje a odporuje evangelium. Nemáme tedy důvod ke strachu a malomyslnosti.

„Jsou k smíchu všechna proroctví o neodvratném konci Církve a křesťanství v budoucí technologické civilizaci. My máme proroctví hodnověrnější, které se toho týká. Tváří v tvář falešným prorokům můžeme opakovat: „Nebe i země pomínou, ale má slova nepomínou.“ (Mt 24,35)

V našich českých poměrech musíme také počítat s tím, že nejde o misijní území, kde je dychtivá půda, hlad po Bohu a duchovním bohatství křesťanské víry tak, jako jinde v světě. U nás je půda kontaminovaná. Tato otrávenost půdy je vážnější, než jsme schopni připustit. Proto je dialog církve se společností tak často neúspěšný. Čeští ateisté jsou často v duchovních oborech polovzdělanci, filosofickým přesvědčením většinou materialisté, kteří s církví Koniášů nechtějí nic mít, kněžími pohrdají jako zbytečnými lidmi, obyčejné věřící považují za zabeďněné pánbičkáře, křesťanské politiky za pokrytecké černokněžníky a křesťanství za definitivně překonanou záležitost, která se nehodí do moderního technicky a intelektuálně vyspělého světa.

Církev Kristova však žije dál a pokračuje v cestě i v tomto světě. P. Cantalamessa uvádí způsoby evangelizace v tomto světě. „Pro re-evangelizaci post-křesťanského světa je nezbytné to, co podnikli apoštolové pro evangelizaci světa před-křesťanského.“ Tyto dvě situace mají mnoho společných znaků.

Všichni autoři Nového zákona vycházejí ze společné tradice, která vychází z Ježíše, když byl na této zemi (paradoxie). Tato tradice nabízí dva aspekty: kázání neboli zvěstování (kerygma), které ohlašuje to, co Bůh vykonal v Ježíši z Nazaretu, a potom navazující složku „učení“ (didaché), která předkládá etické normy a správné způsoby jednání pro věřící. Z první složky vychází evangelium, z druhé pak zákon neboli přikázání, které se shrnuje v lásce jako největším přikázání.

Pro re-evangelizaci pak je zapotřebí vyjít z kerygmatu, z ohlášení dvou základních událostí: Ježíš zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Dospět k víře znamená náhlé a ohromující otevření očí a vidění tohoto světla: Ježíš je Pán.

Pater Cantalamessa v této souvislosti upozornil, že v dnešní Církvi je více pastýřů než rybářů, a že se mnohdy více pozornosti věnuje těm, kteří chodí do kostela, a méně těm, kteří jsou vzdáleni. Zde potom více pozornosti získávají rozmanití kazatelé jiných náboženských společností.

Jak se máme stát rybáři lidí? Jak máme rozhodit sítě? 8.12.2005 uplynulo čtyřicet let od zakončení II. vatikánského koncilu. V závěrečném slovu bylo prohlášeno: „Pro katolickou Církev není nikdo cizincem, nikdo není vyloučen, nikdo není daleko.“ Je to zvěst láskyplného vztahu Krista ke všem lidem. On v Církvi, ve svém tajemném Těle dále působí. Úspěšný rybolov je nemyslitelný bez lásky. Nebojme se tedy o Kristu mluvit k našim současníkům – k pohanům české kotliny. Ať o něm však promlouvá také naše opravdová radost z víry, ustavičná modlitba a vděčnost.

Podle slov apoštola Pavla v 1 Sol 5,16: **„Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.“**

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Leden 2006

1. neděle	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2. pondělí	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. úterý	Nejsvětějšího Jména Ježíš
6. pátek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ
7. sobota	Sobota po Zjevení Páně
8. neděle	Svátek Křtu Páně
13. pátek	Sv. Hilária, biskupa a učitel církve
14. sobota	Sv. Gotfríd, řeholník
15. neděle	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
17. úterý	Památka sv. Antonína, opata
18. středa	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. pátek	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka
21. sobota	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22. neděle	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
24. úterý	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. středa	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26. čtvrtek	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. pátek	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. sobota	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
29. neděle	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
31. úterý	Památka sv. Jana Boska, kněze

*Sv. František
Saleský*

Oznámení

- **V sobotu 7. a 21. ledna** budou po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep. další **biblické katecheze o Malých prorocích Starého Zákona**.
- **Členové farní rady** jsou zváni na **pátek 13. ledna** na další schůzi v domečku u kostela Nejsv. Trojice po večerních bohoslužbách.
- **Promítání filmu** bude ve farním sále u sv. Jana Nep. **v sobotu 14. ledna** po večerních bohoslužbách.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

Odpověď člověka Bohu:

Věřím

25. Jak odpovídá člověk Bohu, který se zjevuje?

Člověk posilován božskou milostí odpovídá poslušností víry, to znamená svěřit se Bohu a přijmout jeho Pravdu, protože ji zaručuje On, jenž je Pravda sama.

26. Kteří jsou v Písmu svatém hlavní svědkové poslušnosti víry?

Je v něm mnoho vzorů zvláště pak dva:

Abraham, který byl vystaven zkoušce víry, „uvěřil Bohu“ (Řím 4,3) a vždy poslechl na jeho volání, a proto se stal „otcem všech, kdo věří“ (Řím 4,11.18)

Panna Maria, jež uskutečnila nejdokonalejším způsobem poslušnost víry během celého svého života: „Fiat mihi secundum Verbum tuum – Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38).

27. Co to pro člověka znamená věřit v Boha?

To znamená přilnout k samému Bohu a svěřit se mu a souhlasit se všemi pravdami, které zjevil, protože Bůh je Pravda. To znamená věřit v jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha svatého.

28. Jaké jsou charakteristické rysy víry?

Víra je *nezasloužený* Boží dar, dosažitelný pro ty, kteří o ni pokorně prosí, je to nadpřirozená ctnost, nutná, abychom byli spaseni. Úkon víry je *lidský úkon*, totiž akt lidské inteligence, z popudu vůle, kterou hýbá Bůh, svobodně dává vlastní souhlas božské pravdě. Víra je kromě toho *jistá*, protože má základ v Božím slově, je *účinná*, „projevuje se láskou“ (Gal 5,6), neustále *roste* díky naslouchání Božímu slovu a modlitbě. Už nyní nám dává předem *okoušet nebeskou radost*.

29. Proč nejsou rozpory mezi vírou a vědou?

I když víra převyšuje rozum, nikdy nemůže být rozpor mezi vírou a vědou, protože obě pocházejí od Boha. Sám Bůh totiž dává člověku jak světlo rozumu tak světlo víry. „*Věř, abys chápal, chápej, abys věřil*“ (sv. Augustin).

DUCHOVNÍ PRAXE

51. Duchovní sv. přijímání

Jde o svaté přijímání Pána Ježíše mimo mši sv. bez požití jeho Těla a Krve ve svátostných způsobách Spočívá ve vzbuzení živé víry ve skutečnou přítomnost Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti, v dokonalé lítosti nad hříchy a ve vroucí touze s Kristem být ve spojení a mít účast na dobrech, které plynou ze svátostného spojení s Ním. Může se vykonat při návštěvě Pána Ježíše u svatostánku nebo v každé chvíli, na každém místě a za všech okolností. Je výtečnou přípravou na svátostné sv. přijímání. Zvláště můžeme přijímat duchovně:

- a/ ve dny, kdy jsme nebyli u svátostného přijímání;
- b/ při návštěvě Nejsvětější svátosti,
- c/ při zvláštním zpytování svědomí,
- d/ kdykoli jsme k tomu vnitřně povzbuzováni.

52. Jak duchovní sv. přijímání prožíváme?

1. Krátce se připravíme jako na svátostné sv. přijímání
2. zveme Spasitele, aby k nám přišel
3. Klaníme se mu, děkujeme, vzbuzujeme k němu lásku a prosíme o jeho přítomnost v nás.

53. Proč máme častěji duchovně přijímat?

1. protože duchovní přijímání je Spasiteli velmi milé;
2. působí v naší duši podobné účinky jako svátostné přijímání;
3. můžeme je vykonat velmi snadno a jak často chceme.

Naši světci

Sv. Anežka Římská, panna a mučednice 3. století

21. ledna slavíme památku sv. Anežky Římské. Patřila vždy mezi velmi oblíbené a uctívané svaté římské Církve.

Její úcta se už v první polovině 4. století rozšířila na Západě a brzy pronikla i na Východ. Západní Církev zařadila její jméno mezi významné svaté uvedené v první eucharistické modlitbě mešní liturgie.

Pozornost vyvolala závěrečná epizoda jejího krátkého dvanáctiletého života – její hrdinská smrt.

Kdy žila a zemřela sv. Anežka?

Mučednickou smrtí zemřela někdy v letech 258-59, při pronásledování za císaře Valeriána. Podle nejstarší životopisné tradice byla Anežka velmi půvabná. Když dospívala, začali se o ní zajímat mnozí mládenci, ale ona je odmítala. Pravděpodobně chtěla žít v Bohu zasvěceném panenství. Jednoho pohanského mladíka její odmítnutí tak urazilo, že mladistvou Anežku udal císařskému soudu jako křesťanku. Anežka však byla ještě příliš mladá na to, aby mohla

být souzená podle římských zákonů. Proto soudce jednoduše nařídil, aby ji dali do nevěstince, kde měli tuto ušlechtilou dívku morálně zlomit. Anežka však statečně bránila své panenství, a tak ji nakonec dal soudce stít.

Mravní síla tohoto krásného děvčete a jeho neochvějnost při vyznávání víry velmi zapůsobily na lidi, takže se mladá mučednice brzy stala předmětem živé úcty mezi lidmi a v církevní liturgii. Kolem jejího hrobu u římské Via Nomentana vznikly katakomby a po ukončení pronásledování i velkolepá bazilika, kterou dal postavit císař Konstantin Veliký na žádost své dcery Konstantiny. Papež Honorius I. (625-638) přebudoval baziliku do dnešní podoby. Později vznikl v Římě další kostel zasvěcený sv. Anežce, a to na nynějším náměstí Piazza Navona, na místě dřívějšího Domiciánova stadiónu, kde sv. Anežka údajně podstoupila mučednickou smrt. Původní kostel byl obnovený v 12. století. Dnešní podobu mu dali slavní stavitelé Rainaldi a Boromini v 17. stol.

Sv. Anežka se uctívá jako vzor hrdinské nevinnosti a ochránkyně dívek.

V bazilice sv. Anežky na římské Via Nomentana se každoročně na svátek sv. Anežky, tedy 21. ledna, při slavnostních bohoslužbách žehnají dva beránci, kteří jsou potom darováni papeži. Z vlny těchto beránků se tkají zvláštní pásy, palia, které Svatý Otec odevzdává novým arcibiskupům jako znak jejich úřadu. Žehnání mladých beránků v bazilice sv. Anežky souvisí pravděpodobně s jejich latinským pojmenováním (beránek se latinsky řekne „agnus“), a také s jejich symbolikou. Beránek je totiž symbolem nevinnosti a zároveň i symbolem Božího Beránka – Ježíše Krista. Proto je velmi vhodný k vyjádření Anežčiny nevinnosti zasvěcené Ježíši Kristu.

Piazza Navona, kostel sv. Anežky Římské

P.L.

Použitá literatura: R.Ondruš S.J.: Blízcí Bohu a lidem, Trnava 1991.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Kdo jsou ve věcech Božích příliš opatrní, zřídka se odhodlají k něčemu velkému a hrdinskému; k tomu nepřiloží totiž ruku ten, kdo má strach před sebemenší nesnází, jež by se mohla vyskytnout.“

Kdo sleduje pozorně počasí, nevydá se ani na moře, ani nezačne sít: není to příliš nebezpečné, nemůže se nic přihodit? Jestliže stále pochybuješ, nikdy se do ničeho odvážně nepustíš.

Jsou děti, které snadno zastraší nějaký stín; kteří jsou však zralí věkem a ctností, ti mají srdce odolnější vůči nesnázím. Častěji nám v jednání brání spíše předsudky, než potíže samy. Jsme stále připraveni, ale nikdy nezačneme.

Nebezpečí, jehož se tolik obáváme, možná nehrozí. Proč jsme předem nešťastni, když bychom mohli být šťastni, kdybychom místo strachu měli naději? Každý je sám sobě největší překážkou: zatímco chceme být moc chytří, jednáme pošetile.

Marně se trápíš: lidská prozíravost je krátkozraká, nemůže všechno předvídat. Věci, které se domýšlíš, se nikdy nestanou, stane se však na cos ani nepomyslel. Něco musíme přenechat Boží prozřetelnosti a také naději ponechme místo.

„Když jsme všechno už náležitě promysleli a když už jsme se rozhodli, ještě se na to jednou vyspěme.“

Opatrnost by nebyla ctností, kdybychom všechno, co nás napadne, pokládali za dobrou radu: jak lehce a bez problému by potom všechno šlo. Než jako každý mozek nezrodí hned bohyni moudrosti Pallas, tak není ani každý nápad dobrou radou.

Aby ses mohl spolehnout na radu, nesmíš jednat ukvapeně; ukvapené jednání přivádí často k pádu. Jako více pochodní dává více světla, tak ti dá i více myšlenek více světla, abys viděl, co máš dělat. Ukvapená horlivost vnuká mnoho věcí, později však po náležité rozvaze zamítne mnohé z toho, co předtím schválila. Vášně často zatemňuje rozum, zbavuje ho možnosti správně posuzovat; teprve čas ho může vyléčit. Čím více se vášně uklidňuje, tím více světla má rozum.

Nikdo nejedná každý den stejně rozvážně. Některé dny jsou velmi nepříznivé, jakoby pro naši záhubu. Počkáme-li na zítřek, nový den pro nás bude šťastnější. Co jsme nevykonali, může se stát, co jsme však jednou špatně udělali, nedá se vždycky již změnit.

G. Hevenesi: Jiskry sv. Ignáce (Citáty a reflexe)

Poznáváme naše farníky

Hned v prvním dni roku 2006 oslaví naše farnice paní **Jiřina Straková** požehnaných 80 let života. Do dalších let jí přejeme hodně zdraví a Božího požehnání. Těšíme se, že ji i nadále budeme vídat v našem kostele.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné